

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.276/2025/5.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Pajor Levente ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt FELPERES NEVE „felszámolás alatt” (FELPERES CÍME) felperesnek – a Dr. Gőz Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Gőz Péter ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2025. május 30-án 1.G.40.171/2023/88. számon meghozott és 97. sorszámon kiegészített ítélete ellen az alperes részéről 94. sorszámon benyújtott fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5 701 792 (ötmillió-hétszázegyezer-hétszázkilencvenkettő) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 2 500 000 (kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság az utóbb kiegészített, fellebbezett ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 228 959 952 Ft-ot és annak az ítéletben részletezettek szerinti késedelmi kamatát, valamint 4 521 000 Ft perköltséget, az államnak pedig – felhívásra – 37 784 Ft költséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, a .../17. számon meghozott ítéletét pedig e marasztalást meghaladó részében hatályon kívül helyezte.

[2] Az ítéletben megállapított tényállás szerint az alperes 2016. május 6-tól kezdődően önálló képviseletre jogosult vezető tisztségviselője a felperes gazdasági társaságnak. A felperes 2020. évre vonatkozóan közzétett beszámolója szerint a társaság 2020. december 31-én 244 629 000 Ft eszközzel, ezen belül 38 358 000 Ft befektetett eszközzel és 206 060 000 Ft forgóeszközzel rendelkezett. A befektetett eszközökből 1 195 000 Ft volt az immateriális javak, 37 163 000 Ft pedig a tárgyi eszközök értéke. A forgóeszközökből 103 411 000 Ft volt a készletek, 99 134 000 Ft a követelések, 3 515 000 Ft a pénzeszközök, 221 674 000 Ft a kötelezettségek, 211 000 Ft pedig az aktív időbeli elhatárolások értéke.

[3] A Debreceni Törvényszék a 2021. december 9-én benyújtott kérelemre indult eljárásban 2022. március 4-i kezdő időponttal elrendelte a felperes felszámolását, felszámolóként pedig a FELSZÁMOLÓ-t (a továbbiakban: felszámoló) jelölte ki. A felszámoló a 2022. március 10-én és április 29-én keltezett leveleiben felszólította az alperest a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. §-ában előírt kötelezettségei teljesítésére. Az alperes a 2022. április 4-én és április 6-án elküldött e-mailjeiben arról tájékoztatta a felszámolót, hogy az adós vagyonát összekészítette elszállításra. A felszámoló a 2022. április 7-én keltezett elektronikus üzenetében közölte, hogy gondoskodni fog a vagyon elszállításáról, erre azonban ténylegesen nem került sor. 2022. május 19-én az alperes átadta a felszámolónak a felperes járműveit, amelyeket a felszámoló később 5 327 000 Ft-ért értékesített. A 2022. július 4-én keltezett újabb e-mail üzenetében az alperes tájékoztatta a felszámolót a még át nem adott vagyon tárolási helyéről és a kötelezettségei teljesítéséhez információt kért. A felszámoló a 2022. július 4-én keltezett válaszában tájékoztatta az alperest, hogy a kötelezettségei teljesítése érdekében neki kell eljárnia és ismételten felszólította a hiányzó vagyon átadására, aminek az alperes a levélben megjelölt időpontig nem tett eleget.

[4] A felszámolás alá került felperes iratait a cég könyvelését végző könyvelő nem az alperesnek adta át, hanem közvetlenül a felszámolónak küldte meg, utóbb az iratokat a HIVATAL lefoglalta, majd azokat – a felszámolótól kapott meghatalmazás alapján – az alperesnek kiadta. Az alperes a birtokába került iratok alapján – már a per során – elkészítette a felperes 2021. évi beszámolóját, valamint a 2022. március 3-i fordulónapra vonatkozó tevékenységzáró mérlegét. A 2021. évi beszámoló szerint 2021. december 31-én a befektetett eszközök értéke 10 401 000 Ft, az immateriális javak értéke 1 300 000 Ft, a tárgyi eszközök értéke 9 398 000 Ft, a forgóeszközök értéke 176 139 000 Ft, a készletek értéke 103 411 000 Ft, a követelések értéke 72 728 000 Ft, a kötelezettségek összege 157 031 000 Ft, az értékesítés nettó árbevétele 79 828 000 Ft volt, pénzeszközzel pedig a felperes nem rendelkezett. A 2022. március 3-i fordulónappal elkészített tevékenységzáró mérleg szerint a felszámolás kezdő időpontjában a felperes befektetett eszközeinek értéke 9 223 000 Ft, ezen belül az immateriális javak értéke 971 000 Ft, a tárgyi eszközök értéke 8 252 000 Ft volt. A forgóeszközök értéke 176 714 000 Ft-nak felelt meg, amelyen belül a készletek értéke 103 411 000 Ft, a követelések értéke 73 303 000 Ft volt, pénzeszközzel pedig a felperes nem rendelkezett. Ezen adatokkal szemben a perben beszerzett szakértői vélemény szerint a felszámolás kezdő időpontjában a felperes mindösszesen 10 131 048 Ft értékű ingósággal rendelkezett.

[5] A felperes az elsőfokú bírósághoz 2023. január 20-án benyújtott, az eljárás során módosított keresetében 236 835 690 Ft kártérítés és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:142. § és 6:143. §-aira, a 6:522. § (1) és (2) bekezdéseire, a Cstv. 31. §-ára, valamint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Számv.tv.) 15. § (3) bekezdésére és a 99. § (5) bekezdésére alapította. A keresete ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy a felperes 2020. évi beszámolója szerint a társaság 2020. december 31-én 244 418 000 Ft vagyonnal rendelkezett, amit az alperes a Cstv. 31. §-a alapján a felszámolás kezdő időpontjától számított 30 napon belül köteles lett volna átadni a felszámolónak. Az alperes azonban e kötelezettségének csak részben tett eleget, mivel csak 2 255 310 Ft értékű készletet és 2 db gépjárművet adott át, amely járműveket a felszámoló utóbb 5 327 000 Ft-ért értékesítette. Az alperes tehát 236 835 690 Ft értékű vagyonnal nem számolt el, ezzel pedig

ugyanilyen összegű kárt okozott a felperesnek, amit a keresetben megjelölt jogszabályok alapján köteles megtéríteni.

[6] Az alperes az ellenkérelmében elsődlegesen az eljárás megszüntetését, másodlagosan pedig a kereset elutasítását kérte. Az elsődleges védekezés indokaként arra hivatkozott, hogy a felszámolási eljárás befejezése előtt a bejelentett hitelezői igények kielégítésének mértéke, ezáltal pedig az esetlegesen felmerülő kár összege nem állapítható meg, ezért a felperes keresete idő előtti. A kereset elutasítására irányuló kérelmét azzal indokolta, hogy a jogszabályban előírt kötelezettségének rajta kívül álló okból azért nem tudott eleget tenni, mert a felperes könyvelője a felszámolás alá került cég iratait nem neki, hanem közvetlenül a felszámolónak küldte meg, iratanyag hiányában pedig sem a 2021. évi beszámolót, sem a tevékenységet záró mérleget nem tudta elkészíteni, ezek hiányában pedig a felszámolás kezdő időpontjában meglévő tényleges vagyon értéke nem állapítható meg. Hivatkozott arra is, hogy a meglévő vagyon átadását felajánlotta a felszámolónak, azonban a felszámoló – a könnyen értékesíthető gépjárművek kivételével – azt nem vette át.

[7] A 2023. szeptember 12-ére kitűzött elsőfokú tárgyalást az alperes képviselője elmulasztotta, a mulasztásra tekintettel pedig az elsőfokú bíróság a .../17. számon meghozott ítéletében az alperest a felperes módosított keresetében foglaltak szerint marasztalta. A tárgyalás elmulasztása miatt az alperes igazolási kérelmet terjesztett elő, aminek az elsőfokú bíróság helyt adott, a tárgyalást megismételte, majd folytatta az eljárást. A folytatódó eljárásban az alperes csatolta az iratokhoz a felperes 2021. évi beszámolóját és a 2022. március 3-i fordulónappal elkészített tevékenységet záró mérlegét, a védekezését pedig kiegészítette azzal, hogy a jogszabály alapján fennálló elszámolási kötelezettsége nem a 2020. évi beszámolóban, hanem a tevékenységet záró mérlegben szereplő vagyon tekintetében áll fenn.

[8] A felperes vitatta a tevékenységet záró mérlegben szereplő adatok helyességét és fenntartotta a módosított keresetét. Utalt arra, hogy a tevékenységet záró mérlegben szereplő készletek értékét az általa megbízott értékesítő a mérlegben megjelölt 103 411 000 Ft-tal szemben csupán 2 250 000 Ft-ban határozta meg.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes módosított keresetét részben találta alaposnak. Kifejtette, hogy az alperes elsődleges védekezése nem foghat helyt, mert a jelen perben nem azt kellett vizsgálni, hogy a felperes vagyona elegendő-e a hitelezői igények kielégítésére, hanem azt, hogy az alperest a felszámolás kezdő időpontjában milyen vagyonelemek vonatkozásában terhelte elszámolási kötelezettség, annak eleget tett-e, és ha nem, e mulasztásával milyen összegű kárt okozott a felperesnek. Ezért a felszámolási eljárás folyamatban léte a kereset elbírálását nem akadályozta és a keresetet emiatt nem lehetett idő előttinek tekinteni.

[10] Az alperes másodlagos védekezésével összefüggésben megállapította, hogy a kiegészített ellenkérelemben előadottakra tekintettel a perben az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az adós vagyona a 2020. évi mérlegben kimutatott mértékhez képest a tevékenységet záró mérlegben meghatározott mértékre változott, továbbá, hogy a tevékenységet záró mérlegben meghatározott vagyont a felszámolónak átadta, vagy az átadását felajánlotta. A felszámolás kezdő időpontjában meglévő vagyon összetételére és

értékére vonatkozó állítása igazolására az alperes könyvszakértő kirendelését kérte, amely indítványát az elsőfokú bíróság teljesítette, a kirendelt szakértő pedig megjelölte azokat az iratokat, amelyek szükségesek voltak ahhoz, hogy a tevékenységet záró mérleg valódiságáról, az abban szereplő adatok helytállóságáról nyilatkozni tudjon. Az alperes azonban a megjelölt iratokat nem bocsátotta teljeskörűen a szakértő rendelkezésére, azok hiányában pedig a szakértő a tevékenységzáró mérlegben szereplő adatok helyességéről nem tudott nyilatkozni. Emiatt a beszerzett szakértői vélemény nem volt alkalmas annak alátámasztására, hogy az adós vagyona 2020. december 31. után a tevékenységet záró mérlegben meghatározott mértékre változott.

[11] Az elsőfokú bíróság az alperes által becsatolt levelezés és B. J. tanúvallomása alapján megállapította továbbá, hogy az alperes a nála lévő tárgyi eszközök, készletek és iratanyag elszállítását ugyan lehetővé tette a felszámoló számára, azonban a könyvelési anyag hiányossága miatt nem állapítható meg, hogy az adós vagyonával elszámolt. Az ingóságok értékét a felszámoló által megbízott szakértő 2 255 310 Ft-ban határozta meg. Arra tekintettel azonban, hogy a szakvélemény az ingóságok likvidációs értékét – nem pedig azok forgalmi értékét – határozta meg, az elsőfokú bíróság a szakvéleményt mellőzte és az alperes indítványára szakértőt rendelt ki az alperesnél lévő ingóságok forgalmi értékének meghatározására. A kirendelt szakértő az ingóságok forgalmi értékét 10 131 048 Ft-ban határozta meg, amit az elsőfokú bíróság elfogadott és megállapította, hogy az alperes – a felperes által elismert 2 255 310 Ft-tal szemben – a megjelölt ingóságok tekintetében ilyen összegben teljesítette az elszámolási kötelezettségét, tehát – az átadott két gépjármű értékét is figyelembe véve – 228 959 952 Ft értékű vagyonnal nem számolt el. Ezért az alperest ezen összeg és járulékai megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan pedig a felperes módosított keresetét elutasította.

[12] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 381. §-a alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás megismétlését, másodlagosan pedig a Pp. 383. §-a alapján a fellebbezett határozat megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását kérte.

[13] Az elsődleges fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható, lényeges eljárási szabálysértést követett el, mert a Pp. 237. §-ában előírt anyagi pervezetés keretében nem tájékoztatta a felperest arról, hogy a kártérítési felelősség megállapításához szükséges négy konjunktív feltétel (jogellenes magatartás, kár, okozati összefüggés, felróhatóság) fennállását neki kell bizonyítania. Ennek elmulasztásával lényegében megfordította a bizonyítási terhet, így neki kellett bizonyítania valamennyi felelősségi elem hiányát. A kár mértéke a perben nem nyert bizonyítást. Ennek megállapításához az elsőfokú bíróságnak nem a 2020. évi beszámoló, hanem a felszámolás kezdő napját megelőző fordulónappal elkészített tevékenységet záró mérleg adatait kellett volna figyelembe vennie. Értékelnie kellett volna azt a nem vitás tény is, hogy a Cstv. 31. §-ában előírt határidőn belül azért nem tudta elkészíteni a tevékenységet záró mérleget, mert a könyvelő a cég könyvelési anyagát közvetlenül a felszámolónak küldte meg, majd pedig azt lefoglalták, így az iratokhoz csak a per során jutott hozzá, ezért a tevékenységet záró mérleg késedelmes elkészítéséért nem terheli őt felróhatóság. E mérleg alapján fennálló vagyontáradási kötelezettségének pedig eleget tett, mert tájékoztatta a felszámolót, hogy a társaság vagyontárgyai átadásra készen állnak, azokat a gazdasági társaság telephelyén átveheti. A felszámoló azonban a jogszabályi kötelezettségét megsértve csak a könnyen értékesíthető gépjárműveket szállította el, a többi vagyontárgyat nem, ezért a vagyon

teljeskörű átadásának elmaradása szintén nem volt felróható neki. A felszámoló a saját felróható magatartása alapján kíván előnyöket szerezni, mert úgy próbálja beállítani a vagyonátadás elmaradását, mintha az az ő magatartásának következménye lenne.

[14] A másodlagos fellebbezési kérelme indokaként az alperes szintén arra hivatkozott, hogy a per során a felperes sem a kár összegét, sem az ő felróható magatartását, sem pedig az okozati összefüggés fennállását nem tudta bizonyítani, ezért a kártérítési felelőssége megállapításának feltételei hiányoznak. Megismételte azt az érvelését is, hogy a felszámoló lényegében maga akadályozta a vagyonátadás lefolytatását, mert nem szállította el az átvételre felajánlott vagyontárgyakat.

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Érvelése szerint a per során az alperes maga sem vitatta azt, hogy a Cstv. 31. §-ában előírt határidőn belül nem teljesítette a tevékenységet záró mérleg elkészítésére és a vagyon átadására vonatkozó kötelezettségét, amelyre tekintettel a felszámoló a hiányzó vagyon meghatározása során jogszerűen vette alapul a társaság utolsó közzétett beszámolójában szereplő adatokat. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vezető tisztségviselő elszámolási kötelezettsége a felszámolás elrendelésekor meglévő vagyon tekintetében áll fenn. Ennek meghatározása érdekében szakértőt rendelt ki, a szakértő pedig megjelölte azokat az okiratokat, amelyek szükségesek voltak ahhoz, hogy állást tudjon foglalni az utóbb elkészített tevékenységet záró mérleg helyességéről. Az alperes azonban a megjelölt iratokat csak hiányosan bocsátotta a szakértő rendelkezésére, aki emiatt a tevékenységet záró mérleg valódiságát és helyességét nem tudta alátámasztani. Erre tekintettel nem helytálló az alperesnek az a fellebbezési hivatkozása, hogy a kár összege nem nyert bizonyítást, hiszen a beszerzett szakértői vélemények alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy az alperes milyen értékű vagyonnal nem számolt el a felszámoló felé. A felperes a jogi érvelésének alátámasztása érdekében hivatkozott a Kúria .../5. és .../4. számú határozataira, valamint a Cstv. Nagykommentárjának 577. oldalán tett megállapításokra.

[16] Az ítéltábla az alperes fellebbezését a Pp. 376. § (1) bekezdésében foglalt feltételek hiányában tárgyaláson kívül bírálta el, amelynek során nem lépte át a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátait [Pp. 370. § (1) bekezdése], mert nem észlelt olyan – a fellebbezésben nem hivatkozott – eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, ami a Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései alapján e korlátok átlépésére okot adott volna. Erre tekintettel – fellebbezés hiányában – nem érintette az elsőfokú ítéletnek a keresetet részben elutasító rendelkezését és a másodfokú eljárásban kizárólag azt vizsgálta, hogy a fellebbezésben kifejtett okok miatt teljesíthető-e az alperes valamelyik fellebbezési kérelme. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[17] Az alperes az elsődleges fellebbezési kérelme indokaként nem jelölt meg olyan eljárási szabálysértést, amely a Pp. 381. §-a alapján szükségessé tette volna az elsőfokú eljárás megismétlését. Bár hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság megsértette az anyagi pervezetési kötelezettségét, a Pp. 369. § (4) bekezdése alapján az ítéltábla az elsőfokú ítélet és eljárás anyagi pervezetéssel összefüggő részét nem az eljárási, hanem csak az anyagi jogi felülbírálat részeként vizsgálhatta, hiszen az esetleges anyagi pervezetési hibák önmagukban nem alapozhatták meg a fellebbezett határozat hatályon kívül helyezését [Pp. 384. § (1) bekezdése]. Erre tekintettel az ítéltábla kizárólag az anyagi jogi felülbírálatra irányuló

másodlagos fellebbezési kérelem elbírálása során foglalhatott állást abban, hogy az elsőfokú bíróság elkövette-e az alperes által állított anyagi pervezetési hibát vagy nem. Az elsődleges fellebbezés indokaként előadott egyéb hivatkozások szintén nem adhattak alapot az elsőfokú eljárás megismétlésére, hiszen az alperes – e nyilatkozatainak tartalma szerint [Pp. 110. § (3) bekezdése] – valójában a bizonyítékok téves mérlegelését sérelmezte, amennyiben tehát ez az érvelés alapos lett volna, az szintén nem az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, hanem a helyes bizonyítékértékelésnek megfelelő érdemi döntés meghozatalát tette volna szükségessé. Erre tekintettel az alperes elsődleges fellebbezési kérelme nem foghatott helyt.

[18] Alaptalanak bizonyult azonban az ugyanezen indokokra alapított másodlagos fellebbezési kérelem is. Ennek oka mindenekelőtt az, hogy az elsőfokú bíróság nem követte el a fellebbezésben állított anyagi pervezetési hibát. A Pp. 237. § (2) bekezdése alapján ugyanis a bizonyítékok rendelkezésre bocsátása és a bizonyítás indítványozása kapcsán csak akkor áll fenn a bíróság anyagi pervezetés kötelezettsége, ha a felek között vita van abban, hogy az érvényesíteni kívánt joghoz és az annak alapján előadott tényekhez képest valamely lényegesnek minősülő körülmény bizonyítása melyik felet terheli. Ebben a körben tehát a bíróságnak nem általános jelleggel, hanem csupán vita esetén és csakis a perben érvényesíteni kívánt joghoz és az annak alapjául előadott tényekhez igazodóan kell anyagi pervezetést végeznie. Kizárólag így érvényesülhet ugyanis az anyagi pervezetés célja: az, hogy a jogvita megfelelő anyagi és eljárásjogi keretek közé kerüljön, tehát minden olyan releváns kérdésre kiterjedjen, ami az érdemi döntéshez szükséges, a felek pedig – még az érdemi döntés előtt – előterjeszthessék az összes ezzel kapcsolatos perfelvételi nyilatkozatukat.

[19] A jelen esetben az alperesnek a kereset elutasítására irányuló, kiegészített ellenkérelme azon az állításon alapult, hogy a felperes vagyona a felszámolás kezdetére a 2020. évi beszámolóban szereplő adatokhoz képest az általa a per során becsatolt tevékenységet záró mérlegben kimutatott mértékre csökkent, a tevékenységet záró mérlegben kimutatott vagyont pedig a felszámolónak átadta/felajánlotta. Az elsőfokú bíróságnak ezen alperesi védekezéshez igazodóan kellett – anyagi pervezetés keretében – tájékoztatnia a feleket arról, hogy melyik tény bizonyítása kit terhel. Ezt a kötelezettségét pedig az elsőfokú bíróság a 2024. április 30-án megtartott tárgyaláson maradéktalanul teljesítette (27. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldala). Ez a bírói tájékoztatás megfelelt a Pp. 265. § (1) bekezdésének, mert a per során az alperes érdekében állt mind az általa állított vagyonsökkenésnek, mind pedig a tevékenységzáró mérlegben kimutatott vagyon átadásának/felajánlásának a bizonyítása. Az alábbiakban részletesen kifejtett okok miatt ugyanis az alperesnek kellett elszámolnia a felszámoló felé a társaság vagyonával [Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja], így neki kellett számot adnia arról, hogy a legutolsó közzétett éves beszámolóban általa kimutatott vagyonelemekkel mi történt a felszámolás kezdő időpontjáig, mint ahogy az ő érdekében állt annak igazolása is, hogy a meglévő vagyonelemeket átadta/felajánlotta a felszámolónak. Mivel pedig az alperes védekezésének tükrében a per eldöntése szempontjából releváns további tények nem képezték vita tárgyát, az elsőfokú bíróságnak nem kellett ezt meghaladó tájékoztatást adnia a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási érdekről, ezért az ezzel ellentétes fellebbezési érvelés nem volt alapos.

[20] Alaptalanul hivatkozott az alperes arra is, hogy a perben „a kár nagysága” sem nyert bizonyítást, mivel annak meghatározása során az elsőfokú bíróságnak nem a 2020. évi beszámoló, hanem az általa utóbb elkészített tevékenységet záró mérleg adatait kellett volna figyelembe vennie. Az elsőfokú bíróság ugyanis elfogadta az alperesnek azt az érvelését, hogy az elszámolási kötelezettsége a felszámolás kezdő időpontjában ténylegesen meglévő

vagyon tekintetében áll fenn. Mivel azonban az alperes az ellenkérelmében nem a 2020. évi beszámoló adatait vitatta, hanem azt állította, hogy a vagyon összetétele és mértéke az általa utóbb elkészített tevékenységet záró mérlegben rögzítettek szerint változott, a felperes pedig vitatta az alperesnek ezt az állítását, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felszámolás kezdetén meglévő felperesi vagyon mértékét és összetételét az alperesnek kellett bizonyítania. Az alperes által e körben indítványozott szakértői bizonyítás eredményeként azonban a felszámolás kezdetekor meglévő vagyon összetételére és értékére vonatkozó alperesi előadást csak részben lehetett bizonyítottnak elfogadni, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a felperes részéről nem vitatott tartalmú 2020. évi beszámolóban kimutatott vagyonnak a SZAKÉRTŐ szakvéleményében meghatározott értéken felüli részével az alperes nem számolt el, ezzel pedig az ítéletben megjelölt összegű kárt okozta a felperesnek. A kár összege tehát a felek részéről nem vitatott tartalmú 2020. évi beszámoló, valamint a beszerzett szakértői vélemények alapján a perben bizonyított volt, ezért az alperes ezzel ellentétes fellebbezési érvelése nem foghatott helyt.

[21] Téves volt az alperesnek az a fellebbezési hivatkozása is, amely szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte azt a nem vitás tényt, hogy a tevékenységet záró mérleget rajta kívül álló – neki fel nem róható – okból nem tudta a Cstv. 31. §-ában előírt határidőn belül elkészíteni. Az elsőfokú bíróság ugyanis annak ellenére figyelembe vette és értékelte az alperes által a per során elkészített tevékenységet záró mérleget, hogy azt az alperes a jogszabályban előírt határidő letelte után készítette el. A marasztalás indoka tehát nem az volt, hogy az alperes a jogszabályban előírt határidőn belül nem készítette el a tevékenységet záró mérleget, hanem az, hogy az általa utóbb elkészített tevékenységzáró mérleg helyességét (valódiságát) a kirendelt szakértő – alapbizonylatok hiányában – nem tudta megállapítani. Ennek következtében az alperest nem a tevékenységet záró mérlegben, hanem a 2020. évi beszámolóban kimutatott vagyon tekintetében terhelte elszámolási kötelezettség, amely kötelezettségének csak részben tudott eleget tenni.

[22] Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra is, hogy teljesítette a jogszabályban előírt elszámolási kötelezettségét azzal, hogy tájékoztatta a felszámolót a meglévő vagyon tárolási helyéről, azonban azt a felszámoló nem szállította el, így a vagyonátadás tényleges elmaradása nem neki, hanem a felszámolónak róható fel. Helytálló ugyanis az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a vagyon elszállításának lehetővé tétele nem azonos az elszámolási kötelezettség teljesítésével. Annak, hogy a felszámoló az alperes által átadásra felajánlott vagyonnak csak egy részét szállította el, a kereset elbírálása szempontjából akkor lett volna jelentősége, ha az alperes bizonyítja az általa utóbb elkészített tevékenységet záró mérleg valódiságát, tehát azt, hogy az abban feltüntetett vagyonelemek a felszámolás kezdetekor ténylegesen megvoltak, így azok tényleges átadása kizárólag azért maradt el, mert a felszámoló a vagyonelemeknek csak egy részét (a gépjárműveket) szállította el. A per során azonban az alperes a tevékenységet záró mérlegben kimutatott vagyonelemeknek a tényleges meglétét nem bizonyította. Az e megállapítás alapjául szolgáló igazságügyi szakértői vélemény helyességét az alperes a fellebbezésében maga sem vitatta, mint ahogy nem kérdőjelezte meg a birtokában maradt vagyontárgyak értékére vonatkozó szakvélemény helyességét sem. Ilyen körülmények között pedig a kereset elbírálása szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy a felszámolót terhelte-e mulasztás az átadásra felajánlott vagyon teljeskörű elszállításának elmaradása miatt, ezért erre, mint a felróhatóságát kizáró, illetve a mentesülését eredményező körülményre alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében.

[23] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] Az alperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért az alperes a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltségét a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján maga köteles viselni.

[25] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles továbbá megtéríteni a felperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése, a 3. § (1) bekezdés c) pontja és az 5. § (1) bekezdése alapján a felperes által felszámított összegben állapította meg, figyelemmel arra is, hogy az alperes a felszámított munkadíj mérséklésére irányuló kérelmet nem terjesztett elő.

[26] Az elsőfokú bíróság az alperes részére a .../29. számú végzésével személyes költségmentességet engedélyezett, ezért az általa meg nem fizetett, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Debrecen, 2026. január 15.

Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró